

RÍMSKO - KATOLÍCKA FARNOSŤ VŠETKÝCH SVÄTÝCH VEĽKÉ ZÁLUŽIE

R. Cantalamessa: *Život pod vládou Kristovou*

viera, vlastnenie, skutky, ovocie

6/2000 v. 2

Súčasť seriálu

Tematický okruh

Poradové číslo

VIERA AKO PRIVLASTNENIE

október 2000

Vráťme sa ešte raz k Pavlovmu výroku o Božej spravodlivosti zdarma, o ktorom sme spoločne uvažovali na minulom stretnutí: „*Ale teraz sa zjavila Božia spravodlivosť bez zákona a dosvedčujú ju Zákon i Proroci: Božia spravodlivosť skrze vieru v Ježiša Krista pre všetkých, čo veria*“ (Rimanom 3,21n).

Čo znamená v kresťanskej terminológii veriť?

Vo svetskom význame slova to vyzerá nasledovne: niekto mi niečo povie, nejaké slová. Ak im uverím, znamená to, že ich považujem za pravdivé. A ak ich považujem za pravdivé, tak úplne samozrejme podľa nich aj konám. Ak napríklad niekto tvrdí, že zajtra postihne našu obec veľká záplava vody a odnesie všetky domy - a ja mu uverím - tak nielenže opustím svoj dom a utečiem niekam do bezpečia, ale na toto smrteľné nebezpečenstvo upozorním aj ostatných ľudí!

Ak tomu ale neuverím, tak, pochopiteľne, nikam nepôjdem a ani nikomu o tejto „hlúposti“ hovoriť nebudem...

Znamená viera to isté aj v kresťanstve? Áno, aj nie!

Je tu jeden zásadný rozdiel: „*Lebo živé je Božie slovo, účinné...*“ (Hebrejom 4,12) Pretože Božie slovo nie je iba slovo, ale *Telo*: „*A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami*“ (Jánovo evanjelium 1,14). Ba ešte viac: Toto Slovo je **Živý Boh**: „*...a to Slovo bolo Boh*“ (Jánovo evanjelium 1,1).

Božie slovo teda nie je iba slovo - je to Realita, je to Boh sám! Prijatť toto slovo teda neznamená len prijať nejakú *správu*, s ktorou súhlasíme. Prijatť toto Slovo znamená prijať živého Boha.

A čo potom znamená „uveriť Slovu“? Ak uveriť obyčajnému slovu znamená *osvojiť si ho a stotožniť sa s ním*, potom to isté znamená aj uveriť Božiemu Slovu: osvojiť si ho a stotožniť sa s Ním. A keďže Božie Slovo je sám Boh, znamená to **osvojiť si Boha a stotožniť sa s Ním!**

VIERA TEDA NIE JE NIČ INÉ, NEŽ PRIVLASTNENIE SI BOHA!

Sv. Bernard z Clairvaux (čítaj: *Klervó*) k tomu hovorí: „*To, čo nemôžem získať sám od seba, si s dôverou privlastňujem* (dosl. „uzurpujem“) *z prebodnutého Pánovho boku, pretože je plný milosrdenstva. Nebudem mať určite núdzu o zásluhy, kým on bude bohatý na milosrdenstvo. A ak je zem plná Pánovho milosrdenstva* (Žalm 119,156), *i ja budem mať hojnosť zásluh. A čo ma je do mojej vlastnej spravodlivosti? Pane, ja budem mať na pamäti iba tvoju spravodlivosť! Ona je vsutku i moju spravodlivosťou, pretože Ty si pre mňa Božou spravodlivosťou!*“

Je totiž napísané, že Ježiš Kristus „*sa pre nás stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou, posvätením a vykúpením, aby, ako je napísané: „Kto sa chváli nech sa chváli v Pánovi.“*“ (1 list Korint'anom 1,30n).

My stále zabúdame na toto najjednoduchšie: **že na to, aby sme dosiahli ospravedlnenie, milosrdenstvo, spásu, nebo, Boha samotného, stačí skutočne iba uveriť a nič viac!** Stačí povedať Bohu svoje „ANO“ a všetko toto je naše. Pretože vierou neprijímame iba púhe slová, ale Slovo s veľkým „S“ - Boha. A teda uveriť znamená dostať aj skutočne toto všetko. Stačí mi uveriť a som Božím synom, som spasený, som v Nebi - to všetko je okamžitá realita!

Povieme si: Znamená to teda, že na to, aby som bol spasený, mi stačí skutočne iba uveriť a v tom okamihu už všetko toto mám a vlastním - a dokonca to môžem *ihneď* aj prežívať - nie síce tak intenzívne, ako toho budem schopný po smrti, ale rovnako skutočne a reálne?

Odpoveď znie: ANO!!! Presne tak! Zdá sa nám to detsky jednoduché? Ale veď spása je určená práve deťom! **Všetky tieto dary sme už totiž dostali zadarmo v krste a vierou si ich už len privlastňujeme.** Preto

Ježiš hovorí: „*Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený...*“ Ak ale neuveríme, je jedno, či sme, alebo nie sme pokrstení, pretože aj ak sme pokrstení a máme tieto dary - čo z toho, keď si ich vierou neprivlastníme? Preto Ježiš dodáva: „*...ale kto neuverí, bude odsúdený.*“ (Marekovo evanjelium 16,16). Alebo, presnejšie: „*...kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno Jednorodného Božieho Syna. A súd je v tomto: Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.*“ (Jánovo evanjelium 3,18n). Sami by sme sa totiž odsúdili tým, že sme neuverili a neosvojili si Boží dar!

A čo potom kresťanský život, pýtame sa? Načo je dobrý, ak k spásu postačí púha viera?

Nezabúdajme, že **to, čo nazývame kresťanským, či evanjeliovým spôsobom života, nie je predpoklad spásy, ale ovocie spásy!**

Práve preto, že som uveril v úžasnú zvesť o tom, že som ospravedlnený a som Božím synom, **som sa skrze vieru v duchu Božieho syna aj skutočne stal** - či skôr začal som ním byť, pretože ním som už dávno - od okamihu krstu. Akurát, že som tomu doteraz neveril, alebo som to ani netušil. **A práve preto, že som Boží syn, tak automaticky aj žijem tak, ako Boží syn.** Presne rovnako, ako človek so zlomenou nohou sám od seba žije ako človek so zlomenou nohou, či novovymenovaný riaditeľ ihneď sám od seba začne žiť a konať ako riaditeľ.

Iste, bude mu chvíľu trvať, kým sa všetko naučí - a tak isto **aj kresťan sa len pozvoľna a postupne učí plnosti života Božieho syna.** Ale je to predsa len niečo úplne iné, než keď ste si v duchu mysleli: „Preboha, ako by som mohol ja, obyčajný človek, žiť tak ako Kristus? Veď to je nemožné! To sa nedá!“

Dnes si skôr v duchu poviete: „Ježišu, takže som Boží syn tak, ako Ty. Tak to by v tom bol čert, keby som to nedokázal tak, ako si to dokázal Ty sám! Veď máme toho istého Ducha v sebe a toho istého Otca „nad sebou!““

Naviac ak ešte aj sám Ježiš hovorí, že budeme konať dokonca väčšie skutky, než konal on sám: „*Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.*“ (Jánovo evanjelium 14,12)!

Spása (a teda aj Nebo, Spravodlivosť, Duch, Synovstvo a vôbec všetko, čo s týmto slovom súvisí) **je teda z viery** a získame ju v okamihu, keď proste a jednoducho uveríme a nikto a nič nás o ňu nemôže obráť - je to skutočná istota viery - leda, že by sme my sami zanechali vieru! **A skutky samotné** - láska, kresťanský život, mocné činy a znamenia - **nie sú ničím iným než dôsledkom a ovocím tejto spásy:** „*Ale ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrotá, vernosť, miernosť, zdržanlivosť.*“ (Galat'anom 5,22n).

Praktické úlohy:

1) Čím je teda pre nás Evanjelium: Zbierkou noriem, ktoré musíme splniť, aby sme si zaslúžili spásu, alebo skôr „Návodom na použitie Božieho synovstva v nás“? Ako sme to chápali doteraz a ako to chápeme teraz?

2) Skúsme zhodnotiť sami seba: Uverili sme už naozaj Bohu? Ak áno, poznáme to podľa toho, že intenzívne prežívame v sebe Božie synovstvo - a rovnako aj navonok životom a skutkami!

3) Ako môžeme dosiahnuť túto vieru? Môže nám v tom niečo pomôcť?

4) Pozrime si ešte raz miesta zo sv. Písma o viere, ktoré sú uvedené v texte. Porozprávajme sa o nich v tomto novom svetle!